

Kasdieną mes renkamės. Ką pasirinksim? Kokias vertybes? Ar tai, ką Dievas sako, ar tai, ką žmonės sako? Gyvenime matome, kaip pasaulis kasdien vis ritasi žemyn. Tai nevyksta staiga, bet palaipsniui. Šią savaitę Lietuvoje buvo priimti įstatymai, kurie bet kada gali atsigręžti prieš mus. Galime sulaukti dienos, kai mums sakys: „Nemokykite apie nuodėmes, nes tai prieštarauja Lietuvos pilietybės įstatymams.“

Yra daug tikinčiųjų, kurie galvoja, kad jų misija – pakeisti pasaulį, paruošti jį Kristaus atėjimui. Biblijoje tokio mokymo nerandame. Kai mes norėsime visus apmokyti, pamaitinti, išauklėti dorais žmonėmis, susidursime su problemomis. Dievas nedavė mums tokio tikslo.

Dievas mums davė kitą tikslą – būti kitokiais nei yra visuomenė, kurioje gyvename. Ir tai yra mūsų kiekvieno pasirinkimas ir galimybė. Pats svarbiausias dalykas yra ne tai, kas mums patinka, bet tai, ką Dievas sako apie vertybes, kurias mes renkamės. Ką Dievas nori padaryti? Tas vertybes, kurios yra Jo, padaryti mūsų asmeninėmis vertybėmis.

Šiandien bažnyčios nariai diskutuoja: „Tavo tokia nuomonė, mano kitokia nuomonė.“ Bažnyčia praranda savo veidą. Jeigu mes vadinamės Jo vardu, jeigu pasirinkome Jį šlovinti, tai nori, kad Jo vertybės taptų mūsų vertybėmis.

Mes dažnai kalbame: „Pasaulio žmonės elgiasi taip ar anaip.“ Mes kartais elgiamės ne ką geriau nei jie. Įpuolame į nuodėmę, nors ir esame išgelbėti Kristaus malone. Ar matėte nors vieną tikintį, kuris neturėtų savo senosios prigimties? Aš nemačiau. Kai aš apie save pradedu labai gerai galvoti, tai Dievas įstato į tokias aplinkybes, kad labai greitai „sumuša“ mano dvasiškumą. Tada belieka sakyti: „Taip, Dieve, aš be Viešpaties Jėzaus Kristaus esu niekas. Esu toks pats nusidėjėlis, kaip ir kiti. Bet dėkui Dievui, kai patikėjau Kristumi, Tavo akyse aš tapau kitu žmogumi. Savo natūroje aš turiu senąją prigimtį ir naująją prigimtį. Dieve, kvieti mane ir kitus tikinčiuosius apsirengti nauja prigimtimi, pakeisti savo pažiūras.“

Šiandien skaitysime ištrauką iš pranašo Danieliaus knygos. Danielius ir jo draugai pateko į Babilono karaliaus nelaisvę. Šis karalius to meto pasaulyje buvo labai stiprus, galingas. Dievas tą valdovą įvardina „Auksine galva“. Jis turėjo nežabotą valdžią. Jis negerbė jokių papročių. Ką jis liepdavo, tą visi turėjo daryti, nes to nedarant, grėsė mirties bausmė. Dabar suprantame, su kuo susidūrė Danielius.

Danieliaus 1,1-4: „Trečiaisiais Judo karaliaus Joakimo viešpatavimo metais Babilono karalius Nabuchodonosaras atėjo prieš Jeruzalę ir apgulė ją. Viešpats atidavė į jo rankas Judo karalių Joakimą ir Dievo namų indų dalį. Jis nugabeno juos į Senaaro šalį ir indus nunešė į savo dievo turtų namus. Karalius įsakė Aspenazui, savo rūmų eunuchų viršininkui, parinkti keletą izraelitų iš karaliaus giminės ir kilmingųjų tarpo: jaunuolius be jokios ydos, gražius, galinčius mokytis visokios išminties, suprantančius, protingus ir sugebančius tarnauti karaliaus rūmuose, ir juos išmokyti chaldėjų raštų ir kalbos.“

Tai buvo įprastas dalykas. Atrinkdavo gražius, protingus jaunuolius.

Danieliaus 1,5: „Karalius paskyrė jiems kasdienį maisto davinį iš karaliaus valgių ir vyno, kurį jis pats gėrė. Juos mokė trejus metus, kad jie galėtų būti prie karaliaus tam laikui pasibaigus.“

Pats karalius davė įsakymus. Danielius buvo labai jaunas. Teologai pripažįsta, kad Danieliui galėjo būti 14-15 metų. Tas paauglys jau žino Viešpatį.

Mes taip pat turime viską daryti, kad mūsų vaikai pasirinktų Dievą, kad pažintų Jį. Ar jie pasirinks Dievą? Tai jau kitas klausimas.

Danieliaus 1,6-7: „Tarp jų buvo iš Judo vaikų Danielius, Hananijas, Misaelis ir Azarijas. Eunuchų viršininkas davė jiems naujus vardus: Danieliui – Baltazaro, Hananijui – Šadracho, Misaeliui – Mešacho ir Azarijai – Abednego.“

Nauji jų vardai susiję su Babilono karalystės dievų vardais. Ką daro tie jaunuoliai? Jie save stato į pavojų. Danieliaus 1,8: „Bet Danielius nusprendė savo širdyje nesusitepti karaliaus valgiais nė jo geriamu vynu. Jis prašė eunuchų viršininko, kad leistų jam nesusitepti.“

Mes, kaip Dievo vaikai, dažnai sakome: „Aš tą ir tą darysiu.“ Mums trūksta nuolankumo, kurio Dievas iš mūsų tikisi. Danielius buvo vergas. Ar jis galėjo kažko reikalauti? Ne. Jis galėjo būti nužudytas. Jam nieko neliko, o tik nusižeminti prieš jam paskirtą viršininką ir nuolankiai prašyti.

Mes, kaip tikintieji, dažnai būname išdidūs: „Aš esu Dievo vaikas!“ To neturėtume daryti, nes taip sumenkiname Dievo vardą. Dievas Rašte niekur nekalba, kad būtume pasipūtę, bet dažnai savo širdyje mes taip elgiamės.

Danielius nusižemina paklusti Dievui tam, kad būtų kitoks nei yra to krašto žmonės. Problema buvo ne pats maistas, bet ta, kad pirmiausia jis būdavo paaukojamas to krašto dievukams, o po to jį žmonės išsidalindavo ir valgydavo.

Tai panašu į dabartinę krišnaitų sistemą. Jų gaminamas valgis labai skanus. Net neabejoju, kad Babilono karalius valgė skanius, išskirtinius valgius. Danielius savo prašymu įstūmė į sudėtingą padėtį ne tik save, savo draugus, bet ir eunuchų viršininką. Ir tas viršininkas nebe pagrindo pergyvena.

Mes galvojame, kad krikščioniškas gyvenimas ir jo įtaka aplinkiniams yra lengvi dalykai, bet iš tikrųjų taip nėra. Pirmiausia tai yra mūsų apsisprendimas – būti kitokiais nei buvome iki šiol. Ar mes priimsime šį iššūkį? Ar sutiksime būti kitokiais nei ši visuomenė? Ar mūsų vertybės bus kitokios nei kitų asmenų vertybės?

Galime sakyti: „Visi žmonės pasirenka, kas ką nori, tas tą ir daro. Nieko čia tokio.“ Bet Dievas sako: „Ne!“

Danieliaus 1,9-10: „Dievas suteikė Danieliui malonę ir palankumą eunuchų viršininko akyse. Eunuchų viršininkas tarė Danieliui: „Aš bijau savo valdovo karaliaus, kuris jums paskyrė maistą ir gėrimą. Jei jis pamatys jus, atrodančius blogiau negu kiti jūsų amžiaus jaunuoliai, mano galva dėl jūsų atsidurs pavojuje“.

Natūralu, kad jis pergyveno, nes jaunuoliai atsisako vykdyti karaliaus įsakymą.

Danieliaus 1,11-13: „Tada Danielius sakė prievaizdui, kurį eunuchų viršininkas buvo paskyręs Danieliui, Hananijui, Misaeliui ir Azarijui prižiūrėti: „Bandyk savo tarnus dešimt dienų,

duodamas mums daržovių valgyti ir vandens gerti. Po to palygink mūsų veidus su jaunuolių, valgiusių karaliaus valgius. Ir kaip tau atrodys, taip daryk su savo tarnais“.

Ką daro Danielius? Mes turime išmokti šią pamoką. Mes negalime priversti kitų žmonių priimti mus tokius, kokie mes esame, tų vertybių, kurias turime.

Ir Danielius negalėjo įtakoti kitų žmonių, bet jis prašo juos išbandyti. Danielius neaiškina, kodėl jis taip daro. Jis žvelgė į savo širdį, į savo asmeninius santykius su Dievu.

Praeityje krikščionys Lietuvoje yra padarę daug klaidų. Pamenu vieną brolių, kuris laikraščiuose pasiskelbė, kiek daug darbų nuveiks krikščionys. Po kiek laiko jis išvyko iš tos vietovės. Tie darbai liko nepadaryti. O žmonės klausinėjo: „Kur tas, kuris tiek daug žadėjo?“ Žmonės nebetikėjo ir kitais tikinčiaisiais.

Danieliaus 1,14-17: „Jis sutiko patenkinti šitą prašymą ir bandė juos dešimt dienų. Dešimčiai dienų praėjus, jų veidai atrodė gražesni ir jų kūnai buvo sveikesni negu visų jaunuolių, valgiusių karaliaus valgius. Prievaizdas paimdavo jiems skirtą valgį ir vyną ir duodavo jiems daržovių. Dievas davė šitiems keturiems jaunuoliams išminties bei pažinimo; be to, Danielius suprasdavo visus regėjimus ir sapnus.“

Kada Danielius nebuvo toks, kaip kiti, o ieškojo Dievo valios, Dievas jam atsakė. Danielius suprasdavo regėjimus ir sapnus. Kadangi Danielius nusižemino, tai Dievas jį išaukštino.

Mes neturėtume užmiršti šio dalyko. Dažnai tikintieji sako: „Aš neturiu to, aš neturiu ano. Negaliu daryti įtakos.“ Ne tas yra svarbiausia. Dievas visada mato tą, kuris nusižemina.

Aš nekviečiu jūsų nevalgyti tam tikro maisto. Svarbu – apsispręsti ir būti arti Viešpaties.

Danielius atsisakė maisto ne todėl, kad jis buvo neskanus, bet dėl to, kad tuo nenorėjo pagarbinti to krašto dievų. Jis norėjo būti ištikimas Dievui.

Danieliaus 1,18: „Praėjus karaliaus skirtam laikui, eunuchų viršininkas atvedė juos pas Nabuchodonosarą.“

Trejus metus jie valgė daržoves. Danielius 1,19-21 „Karalius kalbėjosi su visais, ir tarp jų nebuvo nė vieno tokio kaip Danielius, Hananijas, Misaelis ir Azarijas. Todėl jie pasiliko prie karaliaus. Visur, kur reikėdavo išminties ir supratimo, karalius, paklausęs juos, matydavo, kad jie dešimt kartų pranašesni už visus žynius ir astrologus jo karalystėje. Danielius pasiliko tarnyboje iki pirmųjų karaliaus Kiro metų.“

Danielius tarnavo karaliui beveik aštuoniasdešimt metų. Jis buvo nuolankus Dievui. Dievas davė jam išmintį ir supratimą.

Mūsų vertybės atspindi mūsų poelgiuose. Žmonės nemato, ką mes galvojame, bet jie mato mūsų elgesį.

2 Petro 2,7-9: „Išgelbėjo teisųjį Lotą, varginamą nedorėlių palaido elgesio, nes tarp jų gyvenantis šis teisusis diena iš dienos vargino savo teisią sielą, matydamas ir girdėdamas nedorus darbus. Viešpats žino, kaip išgelbėti pamaldžiuosius nuo išbandymo ir kaip išlaikyti nedoruosius teismo dienai ir bausmei.“

Mes gyvename panašioje visuomenėje, kokioje gyveno Lotas. Jis buvo teisus Dievo akyse. Jis buvo išteisintas, kaip ir mes esame išteisinti. Mes negalime pasirinkti kitokios visuomenės. Gal mus erzina daugelis dalykų, kurie vyksta aplinkui, bet ne į tai turime sutelkti savo dėmesį. Daug kalbame apie tai, ką daro kiti žmonės, bet mažai apie tai, ką mes turėtume daryti. Dievas mums davė veidrodį – Raštą. Į jį žiūrėdami mes turėtume pataisyti savo vertybes, būti padrašinti ir būti tų vertybių nešėjais. Biblijoje yra Dievo vertybės. Jis nori, kad mes jas perimtume. Dievas nori, kad iki paskutinio savo atodūsio, mes būtume „druska“.

1 Petro 4,1: „Kadangi Kristus kentėjo kūnu už mus, tai ir jūs apsiginkluokite ta pačia mintimi, - nes kas kenčia kūnu, tas pametė nuodėmę.“

Kristus apribojo save. Ir mes turime save apriboti, kad būtume kitokie. Ar plaukti pagal srovę, ar prieš srovę?

Mes dažnai norime įvairių dalykų, bet Dievas perspėja: „Ne, tu neturi trokšti tų dalykų, kuriuos sau leidžia žmonės, gyvenantys be Dievo.“

Mes turime žiūrėti į Viešpatį, ką Jis darė, kaip Jis save apribojo. Neturime žiūrėti į šalia esančius žmones, kurie maištauja prieš Dievą. Tas maištas gali subrandinti labai skaudžius vaisius.

Kas atsitinka, kai nuodėmė beldžiasi į mūsų duris? Mes sakome: „Įveiksiu“, bet po kurio laiko nebeturime jėgų ir belieka sakyti: „Viešpatie, padėk man. Man reikia Tavęs. Aš neįveiksiu tos nuodėmės.“

Kaip ir išganymo dieną šaukėmės Kristaus, taip ir kiekvieną dieną, kai kovojame su nuodėme, mums Jo reikia, kad Dievas padėtų mums apsiriboti, kad būtume tie, kurie šaukiasi Kristaus.

1 Petro 4,2: „Kad likusį laiką kūne gyventų nebe žmonių aistroms, o Dievo valia.“

Dievas nori mus padaryti savo vergais, kurie laisva valia apsisprendė jais būti.

Senojo Testamento laikais jubiliejiniais metais vergai būdavo paleidžiami į laisvę, sugrąžinama jų nuosavybė. Žmogus turėjo teisę arba likti šeimininko namuose, arba išeiti. Ko Dievas nori iš mūsų? Kad liktume būti Jo vergais.

Kas vyksta mūsų gyvenime? Mes gyvename taip, kaip norime. Kažkam gyvenimo tikslas yra šeima, kažkam – gražūs drabužiai, kažkam – gražus automobilis. Kas jums pasakys: „Aš dirbu ir vargstu tam, kad turėčiau gražų automobilį?“ Taip žmonės nesako. Dažniausiai tas tikslas bus gražiai užtušuotas.

1 Petro 4,3: „Gana, kad praėjusį laiką buvome pasidavę pagonių valiai ir gyvenome gašliai, geidulingai, girtuokliavome, užavome, puotavome ir pasiduodavome bjaurioms stabmeldystėms.“

Man patinka ši Rašto vieta. Kodėl? Nes ji parodo, kad mes be Kristaus nesame geresni už kitus žmones. Mes buvome nuodėmių vergai, bet dabar tokie nesame. Turime sau atsakyti į labai svarbų klausimą: „Ar norime išsiskirti iš šitos visuomenės? Ne dėl savęs, bet dėl Dievo.“

Niekur Rašte nerasite, kad Dievas ragintų izraelitus ar Naujojo testamento bažnyčią išsiskirti iš kitų tarpo dėl jų pačių. Ne. Tik dėl Dievo. Tai buvo vienintelė priežastis.

Mes apie save mąstome: „Aš daugiau nebegirtuokliauju.“ Bet tai yra ne mūsų garbei, bet Dievo garbei.

Ar jūs nesimeldėte kokiam nors stabukui? Ar jums nepatiko puotos?

Dievas mums sako: „Tai netinkamos vertybės.“

Kai dabar žmonės pasakoja apie savo jaunystę, apie ką dažniausiai kalba? Apie lėbavimus. Ką tai turi bendro su Dievu? Nieko. Dievui tai nepatinka. Tai yra žmogaus norų tenkinimas.

1 Petro 4,4: „Todėl jiems stebėtina, kad jūs nebebėgate kartu su jais pasinerti į tą patį ištvirkimo potvynį, ir jie piktžodžiauja.“

Tai yra padaršinimas mums. Apie ką kalba pirmadienį susitikę bendradarbiai? Kiek per poilsio dienas išgėrė, ką įsigijo. Tai yra tuštybė.

Žmonės stebisi, kad tu negerai, kad atlyginimą į namus parneši. Jie nesupranta, kad mes galime

gyventi dėl Dievo. Jiems tai yra tuštynė. Kartais yra gerai matyti aplinkinių vertybes, nes kažkada tai buvo ir mūsų vertybės. Mes jau spėjome jas pamiršti. Kai šiandien mes turime kitas vertybes, žmonėms jos kelia baimę, nepasitikėjimą, nerimą. Mes niekada nepasieksime, kad pasaulis mylėtų. Nesiekime šito. Kol žmogus neatsigręžia į Dievą per Kristų, tol apie meilę Dievui negali būti jokios kalbos, nes jo vertybės yra kitokios.

1 Petro 4,5-7: „Jie turės duoti apyskaitą Tam, kuris pasiruošęs teisti gyvuosius ir mirusius. Todėl buvo paskelbta Evangelija ir mirusiems, kad jie, nors ir nuteisti kūne kaip žmonės, gyventų dvasia kaip Dievas. Visų dalykų galas arti. Todėl būkite blaivūs ir budėkite maldose.“

Nėra lengva būti kitokiu. Kai visi meluoja, ar yra lengva nemeluoti? Ne, kai visi vagia, ar lengva nevogti? Ne. Kai visi girtuokliauja, paleistuvauja, ar yra lengva to nedaryti? Sunku.

Bus tokių atvejų, kada jūs negalėsite išvengti tos aplinkos, kurioje turite būti. Mus kvies į vestuves, į pobūvius. Mes eisime, bet nedarysime to, ką daro kiti.

7 eil. yra patarimas mums. Turime būti blaivūs ir budėti maldose. Be Dievo išminties nebus blaivumo. Kai mes skaitome Raštą, pasisemiame Dievo išminties. Man labai patinka, kai apie Dievo žodį kalbama kaip apie žibintą.

Mes gyvename tokioje geografinėje platumoje, kur net ir tamsią naktį šiek tiek galima matyti. Kuo arčiau pusiaujo, tuo naktis yra tamsesnė.

Mes turime atsakyti sau: „Ar aš nebijau būti kitoks nei kiti? Mano, kaip tikinčiojo, tikslas, bažnyčios tikslas – iškelti Jėzų Kristų.“

Velnias dažniausiai beldžiasi, kai mums būna sunkiausia. Ne veltui liaudyje yra tokia patarlė: „Viena bėda nevaikšto.“ Kodėl? Nes velnias žino, kad tada mes esame labiausia pažeidžiami. Tada mus užpuola viena bėda, kita bėda, o velnias dar prideda, kad mes pasirinktume nuodėmę. Ne veltui apaštalas sako: „Bažnyčia yra tiesos ramstis“.

Aš jus raginu ir kviečiu: „Nebijokite būti kitokie nei ši visuomenė, kurioje mes gyvename, nes mūsų tikslas – ne save iškelti, o iškelti Jėzų Kristų.“

Pranas Bielevičius, Marijampolės baptistų bažnyčios pastorius

2010-05-09, Marijampolė